

Arrest

nr. 160 994 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

*“Aan de heer/ mevrouw(1), die verklaart te heten(1):
[...]*

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS:/.

*wordt inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,
une interdiction d'entrée d'une durée de 8 ans est imposée,*

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 11/03/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op~~

Het inreisverbod van 3 jaar, dat betekend werd op 08/04/2013, wordt ingetrokken en wordt vervangen door de huidige beslissing hem een inreisverbod van acht jaar op te leggen.

La décision d'éloignement du 11/03/2014 est assortie de cette interdiction d'entrée. / ~~Une décision d'éloignement a été notifiée à l'intéressé(e) le~~

L'interdiction d'entrée de 3 ans qui lui a été notifiée le 08/04/2013 est retirée et remplacée par la présente décision lui imposant une interdiction d'entrée de 8 ans.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☐ artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

☐ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Aan betrokkene werd op 08/04/2013 een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Deze beslissing wordt ingetrokken en wordt vervangen door de huidige beslissing hem een inreisverbod van acht jaar op te leggen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verkrachting -op kind onder de 10 jaar, aanranding van de eerbaarheid- met geweld of bedreiging-op minderjarige jonger dan 16 jaar, feiten waarvoor hij is veroordeeld op 10/05/2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maand.

Reden waarom hem een inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd.

[...]»

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Het is als volgt geadstrueerd:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief

dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

II. 1.2. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat verzoekende partij thans nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Verzoekende partij heeft immers haar gevangenisstraffen ‘uitgezeten’.

II.1.3. Het is niet zo dat verzoekende partij thans nog gevangenisstraffen moet ‘uitzitten’.

Verzoekende partij was een gevaar voor de openbare orde vooraleer zij haar gevangenisstraf opgelegd kreeg.

Verwerende partij heeft bij het opleggen van het inreisverbod kennelijk één van de basisprincipes van het strafrecht uit het oog verloren, met name de preventieve functie van een gevangenisstraf (cf. C. VAN DEN WYNGAERT, Strafrecht en Strafprocesrecht, 2009, Antwerpen, Maklu, p.17):

“Bijzondere preventie

De bijzondere preventie slaat op het effect van de straf t.a.v. de delinquent op wie ze wordt toegepast: de straf zal aan de delinquent leren geen nieuwe misdrijven meer te plegen en zal zodoende een preventieve werking hebben. Negatief bekeken beperkt de bijzondere preventie zich in de zin tot de loutere incapacitatie van de delinquent. Het doel hiervan is de maatschappij te beschermen, door het eenvoudige feit van de delinquent uit de maatschappij te verwijderen.

Positief gesteld impliceert deze zienswijze dat men de straf gaat aanwenden als een middel om hem terug in de maatschappij in te schakelen, m.n. de resocialisering.”

II.1.4. Verzoekende partij stelt zich thans dan ook op het standpunt dat het feit dat zij haar straf heeft uitgezeten, nl. de tijd die de strafrechter nodig achtte om te voorkomen dat zij nieuwe inbreuken op de openbare orde te plegen, tevens impliceert dat zij thans geen gevaar voor de openbare orde meer vormt. Anders zou het uiteraard zijn mocht verzoekende partij net een inbreuk op de openbare orde gepleegd hebben en mocht verwerende partij de strafrechtelijke gang van zaken niet willen afwachten, quod non in casu.

II.1.5. De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

In die zin meent verzoekende partij dan ook dat het thans opgelegde inreisverbod artikel 74/11, §1, vierde lid en de materiële motiveringsverplichting schendt.”

2.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3. Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde een inreisverbod van maximum drie jaar oplegt wanneer voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan –zoals in casu- en volgens het vierde lid, dat de termijn meer dan vijf jaar kan bedragen indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Verzoeker betoogt dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde omdat hij zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten en de gemachtigde de preventieve functie van de gevangenisstraf uit het oog zou hebben verloren.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en wordt het volgende gesteld omtrent de duur van het inreisverbod:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verkrachting -op kind onder de 10 jaar, aanranding van de eerbaarheid- met geweld of bedreiging-op minderjarige jonger dan 16 jaar, feiten waarvoor hij is veroordeeld op 10/05/2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maand.

Reden waarom hem een inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd.”

In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van 8 jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij. Verzoeker betwist niet te zijn veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden wegens de hierboven omschrijven feiten. Hij verwijst in algemene bewoordingen naar de preventieve functie van de gevangenisstraf en het feit dat hij de straf heeft uitgezeten zodat hij thans geen gevaar meer vormt voor de openbare orde.

De feiten die hebben geleid tot de veroordeling in mei 2013 zijn bijzonder zwaarwichtig, zoals dat ook blijkt uit de bestreden beslissing. Verzoekers vage argumentatie volstaat dan ook geenszins om te laten vaststellen dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat verzoeker, zelfs na het uitzitten van zijn gevangenisstraf, een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en daarmee artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden, en al evenmin om aan te nemen dat het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar in de gegeven omstandigheden kennelijk onredelijk is. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die daar anders over zouden doen denken.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,
dhr. T. VALGAERTS,

De griffier,

T. VALGAERTS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS